

Единъ добръ старецъ, кой-то бѣше боленъ, пови-
калъ неговѣ-тъ еще твърдѣ младѣ женѣ, кога то дошелъ
на умирање и ѿ реклъ: любезна моя, ты видишь че азъ
вечъ щѣ умрѣ и че трѣба да те оставѣ; ако щешъ да умрѣ
благодаренъ то трѣба да ми сторишь едно добро: ты си
еще млада и безъ сомненіе ще се женишь. Защо-то азъ
знаѣ това, нщяхъ да не земашъ Господина Ивана; поне-
же азъ ти обявямъ че азъ сѣмъ былъ ревнивъ къмъ него
и еще сѣмъ; и ако ты това не мы се врещешъ то щѣ умрѣ
неутѣшимъ. — Жена-та му отвѣщала: Душица моя! моля
ти се не се грижи и разпусти-се за да умрешъ спокойно
понеже азъ те увѣрявамъ че ако и да искахъ да се женишь
за него не можяхъ го направи; защо-то азъ вечъ сѣмъ го-
дена за други го. Това като чю старецъ-тъ, въздъхна дѣл-
боко и тутакси и умрѣ.

Старецъ	— vicillard (м)	Ревнивъ	— jaloux
Викамъ	— faire venir	Неутѣшенъ	— inconsolé
Младъ	— jeune	Врещамъ се	— promettre
Кога-то дошелъ	— étant près	Моля-се	— supplier.
На умирање	— de mourir	Грижѣ-се	— s'affliger.
Любезна моя	— ma chère	Разпущамъ се	— se laisser
Оставямъ	— quitter	Спокойно	— tranquillement
Благодаренъ	— content	Увѣрявамъ	— assurer.
Добро	— grâce (ж)	Искамъ	— vouloir
Безъ сомненіе	— sans doute	Годенъ	— fiancé
Ужениамъ-се	— se marier	Вздъхвамъ	— soupirer
Обявямъ	— declarer	Дѣлбоко	— profondement
		Умирамъ	— mourir.

Единъ младъ благороденъ боеринъ миновалъ покрай
едни гробища и видѣлъ тамъ много глѣвы на умрѣли хора,
отъ кои то нѣкои были бѣли а други черни; тогава онъ
рекълъ на слуга-та си: Знаешъ ли защо едни тѣ глѣвы сѣ
бѣли а други-тъ черни? — Не знаѣ отвѣщала му слуга-
та. — Бѣли-тъ сѣ, рекълъ боеринъ-тъ, боерски глѣвы а чер-
ни-тъ сѣ на орачи и селяни. — Малко время подиръ това слу-
чява се да мине пакъ сѣщій боеринъ съ слугѣ-тъ си по-
край еднѣ обѣсилницѣ дѣто также лѣжели много глѣвы на
мрѣтви хора и всички-тъ были бѣли. — Тогава казва слу-
га-та на Господаръ-тъ си: Господарю мой! тукъ лѣжатъ мно-
го боерски глави и ни една глѣва нѣма на селяни и орачи.